

De Mens achter ... is een serie diepte-interviews met bekende of markante mensen. Het gaat in deze gesprekken niet om wat de personen doen, maar om wie ze zijn. Het gaat dus ook niet om de buitenkant, maar juist om die zo interessante binnenkant. Interviewer Frank Rekers sprak dit keer met Jean-Marie Pfaff.

De mens achter...

Jean-Marie Pfaff

TEKST: FRANK REKERS FOTOGRAFIE: EBEL-JAN SCHEPERS

Zijn bijnaam is El Sympathico. Bij zijn huis staat geschreven 'Tel alleen de zonnige uren'. Hij was een straatvoetballertje en werd een wereldster. Hij was keeper van Beveren, De Rode Duivels en van Bayern München. In 1987 werd hij uitverkoren tot de beste keeper ter wereld. Jean-Marie Pfaff (1953) sprak ik op de dag waarop het Nederlands elftal het in de halve finale opnam tegen Uruguay. Op het WK'86 in Mexico speelde hij al eens een halve finale en werd hij uiteindelijk vierde. Ditmaal was ik niet alleen. Mijn dochter Romy schoof ook aan. Zij kent Jean-Marie Pfaff (JMP) voornamelijk van de reallifesoap De Pfaffs, dagelijks te zien op de televisie.

Zijn liefde voor kinderen werd direct duidelijk. Jean-Marie richtte zich direct tot Romy: "Kinderen zijn de toekomst van de maatschappij. Wij volwassenen zijn het voorbeeld. Een kind wordt geboren en moet men slijpen tot een diamant. Kinderen hebben ook regels nodig en moeten hun plichten en rechten weten. Een kind moet je steunen en aandacht geven. Een kind moet je altijd belonen, zeker als ze proper zijn. Een kind moet leren een doelstelling te krijgen, iets waar ze naar toe kunnen groeien. Als ze verder komen kan er jaloezie bij komen, dat is het slechtste wat er bestaat in de maatschappij". Dan heeft Jean-Marie een persoonlijke boodschap

voor mijn dochter. "Romy, laat je nooit misleiden, ook niet door kinderen. Als kinderen zeggen, als je dat niet durft of dat niet doet ... ga er nooit op in."

Wat kun je vertellen over je jeugd?
"Ik groeide op in een gezin van 12 kinderen in een woonwagen. Ik heb goede ouders gehad, ze zijn mijn voorbeelden. Van huis uit heb ik geleerd om altijd respect te tonen. Dat breng ik mijn kinderen ook bij. We zijn niet luxueus opgevoed. Ik was een straatvoetballertje en deed veel mee aan straatvoetbalwedstrijdjes. Mijn papa is vroeg gestorven. Dat is een harde tijd geweest. Mijn mama was een doorbijter."

Tel alleen de zonnige uren

Als jij jezelf zou omschrijven?
"Ik ben een familiemens en toegankelijk. Vroeger was ik naïef en goedgevoelig. Ik ben altijd iemand geweest die veel meer goedheid ziet in de mens dan

slechtheid. Ge moet er zijn om je medemens te helpen en niet om af te breken. Ik heb begrip voor mensen en situaties en ben dankbaar. Mijn woord is mijn woord en is meer waard dan een handtekening. Als vader ben ik niet streng maar wel attent. Ik wil mensen gelukkig maken en doe dingen vanuit mijn hart."

Je vader is vroeg gestorven
"In 1965 is hij overleden, 4 dagen na mijn verjaardag. Hij was 51. Op zijn sterfbed heb ik beloofd dat ik een goede keeper zou worden. Ik was toen 12 jaar. Op mijn zeventiende werd ik keeper bij Beveren."

Jean-Marie over het leven
"Het leven is toch zo mooi hé. Geluk en liefde kunt ge niet kopen, evenals respect. Je kunt wel respect geven. Het is alleen betreuenswaardig dat mensen elkaar pijn kunnen doen en misbruiken door hun macht of positie. Er zijn meer goede dan slechte mensen in de wereld. Maar er zijn een paar slechte die de goede weer slecht proberen te maken. Meestal gaat het dan om eigenbelang. Ik heb het meermaals meegemaakt en je groeit erboven. Dat is wel eens teleurstellend, maar daar moet je mee leren leven. We moeten goed zijn voor elkaar op het moment dat we leven. Niet om mooie dingen te zeggen aan het graf."

valt, een kind blijft voor mij altijd mijn kind. Nu heb ik er nog twee prinsessen bij, Shania en Fay en vier kleinzonen. Het is opa dit en opa dat. Een kind kan alleen leren door wat ge zegt, door wat ge toont en door wat ge laat voelen. Een kind gelukkig maken maakt jezelf gelukkig.”

Wat betekend je vrouw Carmen voor je?

Direct en resoluut: “Alles. Als ik haar niet had dan had ik nooit mijn verdere carrière kunnen uitbouwen. Carmen was degene die heeft doorgepakkt om naar München te gaan en ze was daar mijn steun en toeverlaat.”

Als jij je leven een cijfer zou willen geven op schaal van 0 tot 10, wat is dat dan?

Jean-Marie geeft op zijn eigenzinnige manier antwoord op en betekenis aan deze vraag. Tenslotte bestaat er maar

Mijn kinderen zijn mijn prinsessen

Verder maakt iedereen wel eens fouten, we hoeven niet te vergeten maar moeten wel leren vergeven.”

Wanneer ben je doorgebroken?
“Dat was op 8 augustus 1971, toen werd ik tot beste keeper uitgeroepen op het Zilveren Borttoernooi in Volendam. Naar dat toernooi had ik lang uitgekeken. Volendam was toen een hele reis. Wat ik toen niet wist, maar een tijdje geleden van Jan Smit hoorde, was dat ik destijds logeerde bij zijn grootouders.”

Wat betekenen je kinderen Debby, Kelly en Lyndsey voor je?
“Mijn kinderen zijn mijn prinsessen.” Licht ontroerd zegt hij: “Het is een vorm van bezit dat niet te beschrijven

één nummer voor een keeper en dat is nummer 1. “Een mens is geen nummer en ik wil geen nummer zijn. Bij Bayern kreeg ik nummer 24 en dat wilde ik niet. Ik wilde nummer 1 en ook met mijn initialen JMP erop. Zo was ik de enige die met zijn naam speelde. Dat is altijd zo gebleven. En een cijfer geven voor mijn leven, ik kan doen wat ik wil, heb rust en mijn geluksgevoel is zeker een 10.”

Waarvoor heb je bereikt wat je hebt bereikt?

“Dat is instelling en niet alleen geluk. Je moet succes willen en een doel hebben. Daar heb je incasseringsvermogen en doorzettingsvermogen voor nodig. Ik heb altijd gezegd dat ik een grote keeper wilde worden. Je moet geloven

in wat je kan, ik heb dat geloof altijd gehad, dat instinct. Door moeilijke ballen te pakken raakte ik fier. Ik wilde altijd maar vooruitkijken en beter worden en heb goed geluisterd naar anderen. Ik had wilskracht om dat te doen, ik heb dag en nacht getraind. Als klein manneke ging ik elke ochtend om 5 uur 3 tot 4 kilometer hardlopen.”

Jean-Marie sluit af met: “Blijf jezelf en ken jezelf.”

Wat moet ik me voorstellen bij dat harde werken?

“Ik werkte in het onderhoud van een weverij en fietste elke dag vanaf 4 uur 13 kilometer. Om half 6 begon ik te werken. De bus kon ik niet betalen en het was goed voor mijn conditie. 's Avonds, eenmaal terug van mijn werk ging ik trainen. Ik was 16 en tekende een contract bij Beveren voor 5 jaar. Het was hard werken en ik kreeg omgerekend 75 euro per maand en werd 10 maanden betaald. Bij een gelijkspel of bij winst kregen we een bonus maar dan moest je wel meespelen.”

Wat is je dieptepunt geweest in je carrière?

“Mijn dieptepunt was een onrechtvaardige schorsing in België van 6 maanden voor een trap die ik nooit gegeven heb. Dat is later ook bewezen op televisie. In die periode kreeg mijn moeder ook nog eens een hartinfarct en mijn schoonmoeder een maagbloeding.”

Wat is je hoogtepunt geweest in je carrière?

“Het eerste hoogtepunt is dat ik van Beveren naar Bayern München ging. Dat was een erkenning dat ik goed was. Het tweede hoogtepunt was de feestelijke terugkomst na het succesvolle WK in Mexico in 1986 op de Grote Markt in Brussel. Die thuiskomst was de beloning van alle inspanningen en teleurstellingen en alles wat daarbij hoort. Iedereen was Belg. Dat was een erkenning en hoogtepunt waarbij ik voor mijn gevoel toen even dacht om te stoppen. Ik was toen 36.”

Hoe ga jij om met teleurstellingen?

“Ik laat me niet uitdagen en ga dus niet

vechten want daar zijn er twee voor nodig. Zie ik dat er een storm komt, dan trek ik mijn kop in tot dat de wind weer voorbij is. Vroeg of laat kom je elkaar toch altijd weer tegen.” Jean-Marie vervolgt: “Als keeper zou ik gebruik kunnen maken van de macht om te zeggen dat bepaalde jongens niet mee moeten spelen, dat heb ik nooit gedaan. Ik keek altijd eerst naar het gemeenschappelijk belang en dan naar mijn belang. Zo stel ik me ook in de gemeenschap op in het belang van de familie”.

Je hebt een diploma van het leven

Ben je gelovig?

“Ik ben katholiek opgevoed en dat ben ik nog altijd”.

Geloof je in een leven na de dood?

“Het wordt wel gezegd, maar ik heb nog altijd niemand gezien. Ik denk wel veel aan mijn overleden familieleden en heb daardoor contact. Belangrijkste is dat je goed moet zijn op de momenten dat mensen leven en niet als ze dood zijn.”

Mijn dochter maakte van de gelegenheid gebruik en nam mijn rol als interviewer over: Zou u eigenlijk ooit nog trainer willen worden?

“Ik heb altijd gezegd: de dag dat ik stop met voetballen blijf ik bij jullie tot dat jullie getrouwd zijn, uit huis gaan en kinderen krijgen. En als het laatste kindje uit de luiers is wil ik wel trainer worden. Zij hebben tijdens mijn carrière veel voor mij gedaan en me gesteund. Sinds drie maanden is de laatste uit de pampers en ik zou wel wat willen doen. Ik zou wel een ploeg willen helpen, als trainer of medewerker,

om mijn ervaring op organisatorisch en voetbalgebied te delen.”

Hoe vindt u alle aandacht van de media?

“Ik ben altijd beleefd geweest, praatte met de mensen, bleef vriendelijk en er was altijd respect. In Duitsland heeft nooit iemand iets verkeerd gezegd. Ik ben altijd iemand van het volk geweest. Dat geldt ook voor de soap *De Pfaffs*.”

Krijgt u veel uitnodigingen en aanvragen?

“Wij krijgen 80 tot 270 e-mailaanvragen per dag. Aanvragen voor interviews, verzoeken van mensen die ziek zijn, aanvragen van bedrijven voor lezingen op gebied van motivering. Mijn dochter Lyndsey doet de organisatie en management van dit alles.”

Welke dromen heb je nog?

“Wat ik wil is om samen met mijn vrouw, kinderen, kleinkinderen en vrienden een gelukkig leven te leiden. Lang en gezellig en gezond kunnen leven en genieten van de natuur.”

Het grootste compliment van het leven kreeg Jean-Marie ooit van een professor die tegen hem zei: “Je hebt een diploma van het leven.” Daar sluit ik me volledig bij aan. In gesprek met hem begrijp ik waarom hij zo geliefd is. Hij heeft een goed hart dat hij laat spreken, geeft respect, is sympathiek, kent zijn verantwoordelijkheden, is authentiek en zichzelf, is inspirator, zet zich via het JMP-fonds in voor minder bedeeden en helpt het WK 2018 naar Nederland/België te halen. Voor mij is hij cum laude geslaagd in het mens zijn! ■

Tot ziens, Romy en Frank Rekers

Het interview vond dit keer plaats bij 't Klepeltje, Bredabaan 950 te Brasschaat. Romy Rekers overhandigde een invitatie namens Landhuis-hotel & Restaurant De Bloemenbeek uit De Lutte.

